

Sygn. akt VI Gz 52/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Renata Bober (spr.)

Sędziowie: SO Barbara Frankowska

SO Anna Walus – Rząsa

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Krztoń

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Banku (...) SA w K.

przeciwko M. H. zam. w S.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 18 października 2013 r., sygn. akt V GNc 1748/02

postanawia: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy postanowieniem z dnia 18 października 2013r. odrzucił zażalenie pozwanego na postanowienie z dnia 20 września 2013r., którym oddalił wniosek pozwanego o doręczenie mu odpisu nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu podał, że postanowienie powyższe nie jest kończącym w sprawie, nie jest także wymienione w taksatywnym katalogu ujętym treścią art. 394 § 1 pkt 1 do 12 kpc - wobec czego zażalenie podlegało odrzuceniu na podstawie art. 370 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwany zarzucił:

1. naruszenie art. 394 § 1 pkt 7 kpc poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji niezastosowanie pomimo tego, że przepis ten przyznaje pozwanemu prawo do złożenia zażalenia na postanowienie o oddaleniu wniosku o prawidłowe (powtórzone) doręczenie, co obligowało Sąd do sporządzenia jego uzasadnienia i pouczenia pozwanego o możliwości złożenia środka zaskarżenia,
2. naruszenia art. 357 § 2 kpc poprzez zaniechanie doręczenia stronie występującej bez profesjonalnego pełnomocnika postanowienia wraz z uzasadnieniem oraz pouczeniem o możliwości złożenia środka zaskarżenia.

Argumentując zarzuty zażalenia pozwany wskazał, że przepis art. 394 § 1 pkt 7 kpc dotyczy wszystkich postanowień w zakresie odmowy doręczenia orzeczenia bowiem słowo oraz użyte w nim należy interpretować w znaczeniu

enumeracyjnym wyliczającym a nie koniunkcyjnym. Nadto podkreślił, że kwestia skuteczności doręczenia nakazu zapłaty ma fundamentalne znaczenie dla możliwości obrony praw pozwanego, a przepisy dotyczące doręczeń mają charakter gwarancyjny. Odmowa doręczenia nakazu zapłaty przez Sąd w sytuacji, gdy strona podważa poprzednie doręczenie jako nieskuteczne powinna być przedmiotem kontroli instancyjnej. Odnoszenie treści przepisu art. 394 § 1 pkt 7 kpc jedynie do wyroków i postanowień byłoby nieuprawnione w świetle przepisu art. 353¹ kpc w zw. z art. 354 kpc, z których jasno wynika, że nakaz zapłaty jest rodzajem orzeczenia, zrównanym w skutkach z wyrokiem. Pomimo więc tego, że ustawodawca nie przewidział możliwości sporządzania uzasadnienia wydanego nakazu zapłaty, nie można z tego powodu wyłączyć zastosowania art. 394 § 1 pkt 7 kpc w zakresie doręczenia nakazu zapłaty, gdyż byłoby to nieuprawnione zawężenie treści powołanego przepisu. Powołał się na stanowisko judykatury w tym przedmiocie wskazujące, że przepis art. 394 § 1 pkt 7 kpc dotyczy wszystkich form rozstrzygnięcia sądu w przedmiocie odmowy uzasadnienia orzeczenia oraz jego doręczenia. Dodał też, że Sąd Rejonowy w ogóle nie rozważył argumentacji przedstawionej w złożonym wniosku w kwestii dotyczącej nieskuteczności doręczenia zastępczego.

Pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości.

Sąd Okręgowy uznał zażalenie za niezasadne z powodów następujących:

Przywoływany przez skarżącego przepis art. 394 § 1 pkt 7 kpc dopuszcza zażalenie na postanowienie odmawiające uzasadnienia orzeczenia oraz odmawiające doręczenia uzasadnienia orzeczenia – nie zaś jak interpretuje to skarżący odmawiające doręczenia orzeczenia. Wyczerpujące unormowanie dopuszczalności zażalenia w przypadkach wskazanych w tym przepisie uniemożliwia dokonywanie takich prób wykładni, które poprzez poszukiwanie związków wydanych orzeczeń z innymi – podlegającymi zaskarżeniu – pozwalałyby do dowolnego rozszerzania katalogu postanowień wyliczonych ściśle w art. 394 § 1 kpc (tak min. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11.01.1998r. sygn. III CZP 69/97 i z dnia 15.09.1995r., sygn. III CZP 110/95).

Z uwagi więc na powyższe, postanowienie Sądu Rejonowego odrzucające zażalenie należało uznać za w pełni trafne, co skutkuje oddaleniem zażalenia na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.

Kontrola zaś sądu wyższej instancji w kwestii dotyczącej oceny prawidłowości doręczenia nakazu – na której konieczność wskazuje skarżący w zarzutach zażalenia, może mieć miejsce w razie wniesienia sprzeciwu od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, czego pozwany do chwili obecnej, jak wynika z akt sprawy, nie uczynił.